

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W.

z dnia 27 lutego 2018 roku

Pozwem wniesionym 8 września 2017 r. do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. powód - Wyższa Szkoła (...) w W., wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądzającego od pozwanego D. S. kwoty 1624,14 zł wraz z odsetkami. Na żądana kwotę składają się należności z tytułu nieopłaconego czesnego na łączną kwotę 1290 zł, w tym 430 zł płatne do 10 września 2015 r., 430 zł płatne do 10 października 2015 r. oraz 430 zł płatne do 10 listopada 2015 r. na pozostałą kwotę składają się odsetki umowne od wskazanej należności wynoszące 10 % rocznie od 11.09.2015 do 31.12.2015 oraz 14% od 1.01.2016 r., tj. 114,95 zł od kwoty 430 zł naliczane od 11 września 2015 r., 111,42 zł od kwoty 430 zł, naliczane od 11 października 2015 oraz 107,77 zł od kwoty 430 zł, naliczone od 11 listopada 2015 r.

Uzasadniając słuszność powództwa powód wskazał, że 14 września 2014 r. zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług edukacyjnych, w której pozwany zobowiązał się do regulowania na rzecz powoda opłat z tytułu czesnego w ratach, do 10 dnia każdego miesiąca oraz wszelkich opłat za studia naliczonych do daty skreślenia z listy studentów lub rezygnacji ze studiów. Powód wskazał, że decyzją z 11 grudnia 2015 r. pozwany został skreślony z listy studentów. Powód wskazał, że w piśmie z 14 czerwca 2017 r. wezwał pozwanego do dobrowolnego uregulowania należności.

/pozew - karty 1-2/

W odpowiedzi na pozew wniesionej do tutejszego sąd 10 stycznia 2018 r. pozwany przyznał, że doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług edukacyjnych, wskazując jednocześnie, że nie doszło do podjęcia przez niego nauki, gdyż nie złożył ślubowania wymaganego przez Regulamin Studiów Wyższej Szkoły (...). Wskazał jednocześnie, że był przekonany, że ze względu na fakt nieuczestniczenia na zajęcia i nieregulowania należności, zostanie skreślony z listy studentów po dwóch miesiącach. Pozwany stwierdził, że myślał że skreślenie nastąpi automatycznie, co w konsekwencji sprawi, że nie będzie musiał regulować należności za kolejne miesiące nauki. Co więcej wskazał, że uczelnia nie doręczyła mu skutecznie decyzji o skreśleniu z listy studentów, o czym dowiedział się dopiero z dokumentów, które otrzymał wraz z pozwem. Uzasadnia to faktem wysłania przez uczelnię stosownego pisma na niewłaściwy adres. Pomimo to, wyraził przekonanie, że zgodnie z § 24 ust. 1 pkt. 1 przywołanego wyżej Regulaminu uczelnia może żądać zapłaty za co najwyżej dwa miesiące, tj. kwoty 860 zł. Jednocześnie zakwestionował sposób wyliczenia odsetek przez powoda.

/odpowiedź na pozew - karty 23-24/

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Strony zawarły w dniu 14 września 2014 r. umowę o świadczenie usług edukacyjnych, w wyniku której pozwany zobowiązał się do regulowania należności za czesne w 10 ratach do 10 dnia każdego miesiąca.

/dowód – umowa z 14.09.2015 r. - karta 16 /

W powyższej umowie pozwany zobowiązał się do dokonywania na rzecz (...) w W. terminowych płatności czesnego, należnego za każdy rok akademicki oraz wszelkich innych opłat związanych ze studiowaniem, w wysokości określonej zarządzeniem Prezydenta (...) w W., dotyczącym opłat obowiązujących na studiach w danym roku akademickim. Ponadto na podstawie rzeczonyj umowy przyjęto, że czesne może być opłacane z góry za rok akademicki (w terminie do 10 września za 12 miesięcy), w dwóch ratach semestralnych w terminie do 10 września za 6 miesięcy i do 10 marca za 6 miesięcy albo w 12 ratach miesięcznych (do 10 dnia każdego miesiąca: od września do sierpnia włącznie) (§ 5 umowy).

/dowód – umowa z 14.09.2015 r. - karta 16 /

Przed podpisaniem umowy o warunkach odpłatności za studia z dnia 14 września 2015 r. pozwanemu, jako kandydatowi na studenta, przedstawiono Regulamin studiów oraz zarządzenie Prezydenta (...) w sprawie opłat obowiązujących na studiach w roku akademickim 2015/2016, które stanowiły integralną część zawartej umowy. Pozwany zapoznał się z treścią ww. dokumentów.

/dowód – umowa z 14.09.2015 r. - karta 16 /

Z załączniku nr 2 do Zarządzenia Prezydenta (...) nr 1 z dnia 01 kwietnia 2015 r. wynika, że rata miesięczna za studia w trybie niestacjonarnym na (...) wynosi 430 zł.

/ dowód - załącznik nr 2 do Zarządzenia Prezydenta (...) nr 1 z dnia 01 kwietnia 2015 r. - karta 14/

W przypadku rezygnacji ze studiów pozwany zobowiązany był do bezzwłocznego złożenia pisemnego oświadczenia o rezygnacji u Dziekana właściwego wydziału tj. wydziału zarządzania (§ 6 umowy).

W przypadku zwłoki w płatnościach dwóch opłat z tytułu czesnego lub naruszenia warunków niniejszej umowy, pozwany mógł zostać skreślony z listy studentów (§ 10 pkt. 3 umowy). Decyzja o skreśleniu z listy studentów wywierała skutek wypowiedzenia umowy (§ 10 pkt. 11 umowy).

Natomiast w przypadku złożenia oświadczenia o rezygnacji ze studiów lub w przypadku skreślenia z listy studentów umowa przestawała obowiązywać w ostatnim dniu miesiąca, w którym oświadczenie zostało złożone lub nastąpiło skreślenie (§ 10 pkt. 6 umowy).

Decyzją Dziekana (...) w W. o nr (...) z dnia 11 grudnia 2015 r., na podstawie art. 207 ust. 1 w zw. z art. 190 ust. 2 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r., poz. 572 ze zm.) oraz § 24 ust. 2 pkt. 3 Regulaminu studiów (...) w W., z dniem 30 listopada 2015 r. pozwany został skreślony z listy studentów kierunku (...). Powodem decyzji o skreśleniu pozwanego z listy studentów było zaleganie z opłatami rat czesnego co najmniej za 2 miesiące.

Jednocześnie Dziekan (...) w W. wezwał pozwanego do zapłaty zaległych rat czesnego.

(dowody: decyzja Dziekana (...) w W. – k. 17, wezwanie do zapłaty k. 18).

Pozwany nie zaskarżył powyższej decyzji Dziekana (...) w W..

(okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych w jego opisie dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a również w ocenie Sądu nie było podstaw, by poddawać w wątpliwość okoliczności faktyczne wynikające z ich treści. Dlatego Sąd uznał, że dowody z tych dokumentów tworzą spójny, nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to w pełni zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

Okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów zgodnie z treścią art. 229 – 230 k.p.c. gdyż zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie przywołanych przepisów.

Co do faktu podniesionego przez pozwanego zarzutu, że ze względu na fakt niezłożenia przez niego ślubowania, co w jego ocenie zgodnie z § 24 ust.1 pkt. 1 Regulaminu studiów /karta 27/, skutkowało koniecznością skreślenia przez dziekana z listy studentów, Sąd ustalił, że doszło do skutecznego złożenia ślubowania poprzez podpisanie rotę ślubowania, okazanej na rozprawie 27 lutego 2018 r. przez pełnomocnika powoda /dowód – ślubowanie - karta 36/. Na rozprawie 27 lutego 2018 r. potwierdził, że na dokumencie ślubowania widnieje jego podpis, a o fakcie złożenia ślubowania zapomniał /karta 43/.

Odnosnie braku wiedzy pozwanego o fakcie skreśleniu z listy studentów i powstaniu zaległości za czesne, sąd ustalił że powód podjął kroki w celu doręczenia wskazanych dokumentów. Zostały one przesłane przez powoda na adres wskazany mu przez pozwanego jako adres do korespondencji w kwestionariuszu kandydata /dowód – kwestionariusz kandydata -karta 37/.

Pozwany nie wykazał, aby podjął jakiegokolwiek kroki, żeby poinformować uczelnię, że wskazany adres jest nieaktualny. Fakt nadania stosownej przesyłki w placówce pocztowej właściwego operatora /karta 40/, rodzi domniemanie zapoznania się adresata z treścią oświadczenia i to na nim ciąży wykazanie faktu przeciwnego (por. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 lipca 2012 roku, II PK 57/12; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2002 roku, III CKN 1316/00)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługuje częściowo na uwzględnienie.

Powód wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Zgodnie z art. 498 § 1 kpc sąd wydaje nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego, a także w innych przypadkach wskazanych w ustawie. Stosownie do dyspozycji art. 498 § 2 kpc w razie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przewodniczący kieruje sprawę na rozprawę, zaś art. 499 § 1 pkt. 2 kpc stanowi, że nakaz zapłaty nie może być wydany, jeżeli przytoczone okoliczności budzą wątpliwości. Zważywszy na to, sprawa nie mogła zostać rozpoznana w postępowaniu upominawczym.

Co do meritum, nie ulega wątpliwości, że strony zawarły umowę o świadczenie usług edukacyjnych. Podstawowym obowiązkiem uczelni jest zagwarantowanie przeprowadzenia zajęć edukacyjnych zgodnie z należytą starannością i ustalonym programem kształcenia, zaś korzystającego uregulowanie ustalonej należności. Z treści zawartej umowy wynika, że pozwany powinien regulować raty z tytułu czesnego do 10 dnia każdego miesiąca, począwszy od września do sierpnia roku następnego. Umowa została zawarta 14 września 2015 r. Zgodnie z załącznikiem nr 2 do Zarządzenia Prezydenta (...) nr 1 z dnia 01 kwietnia 2015 r. wynika, że rata miesięczna za studia w trybie niestacjonarnym na (...) wynosi 430 zł.

Pozwany przestał być studentem (...) na skutek decyzji Dziekana (...) z 11 grudnia 2015 r. ze skutkiem na dzień 30.11.2015 r. /karta 17/. Zważywszy na to żądanie zasądzenia od pozwanego należności z tytułu rat za czesne płatnych do 10 września, 10 października i 10 listopada zasługuje na uwzględnienie.

Nie jest słuszne twierdzenie pozwanego, jakoby powód mógł dochodzić należności jedynie za dwa miesiące. Twierdzenie, że powód w wypadku wystąpienia zaległości za dwa miesiące powinien automatycznie skreślić pozwanego z listy studentów, co eliminowałoby zjawisko narastania kolejnych zaległości, jest niewłaściwy. Z treści § 10 pkt. 4 umowy o świadczenie usług edukacyjnych wynika jednoznacznie, że student może zostać skreślony z listy studentów w przypadku wystąpienia zaległości z tytułu należności za co najmniej dwa okresy /karta 25/. Postanowienie to przyznaje jednak władzom uczelni jedynie uprawnienie do skorzystania z takiej możliwości, nie czyniąc jej zobligowanym do takiego działania. W konsekwencji pozwany nie mógł zakładać, że zostanie automatycznie skreślony z listy studentów po wystąpieniu zaległości za dwa okresy. Nie może on czynić zarzutu powodowi, z tego że nie skorzystał z przysługującego uprawnienia, gdyż jak wynika z charakteru tego postanowienia, to wyłącznie od jego uznania zależy skorzystanie z takiej możliwości. Skoro pozwany wskazywał, że nie uczęszczał na zajęcia i nie wyrażał woli kontynuowania studiów, to mógł stosownie do treści § 4 przywołanej wyżej umowy, złożyć oświadczenie o rezygnacji ze studiów, do czego też był zobligowany.

Pozwany nie może przywoływać na swoją obronę faktu, że nie uczęszczał na zajęcia edukacyjne. Umowa o świadczenie usług edukacyjnych ma charakter umowy wzajemnej. Powód wywiązywał się ze swojego zobowiązania dostarczając pozwanemu możliwość korzystania z usług edukacyjnych. Jednostronne zaprzestanie z korzystania z

usług powoda, poprzez nieuczęszczanie na zajęcia nie zwalnia pozwanego z obowiązku uregulowania należności, za usługi zaoferowane przez powoda.

Powództwo podlegało oddaleniu ponad zasądzoną kwotę. Z treści pozwu wynika, że na żadaną przez powoda kwotę 1624,14 zł składa się opłata za trzy niezapłacone raty z tytułu czesnego, stanowiąca w sumie 1290 zł, zaś pozostałe 334,14 zł stanowią odsetki od niezapłaconego czesnego za okres od 11 września 2015 r. do chwili wniesienia pozwu. Z wyliczeń powoda wynika, że za okres od 11 września 2015 do 31 grudnia 2015 r. należą mu się odsetki w wysokości 10 %, zaś od 01 stycznia 2016 r. w wysokości 14 %.

Kwestię naliczania przez wierzyciela odsetek reguluje kodeks cywilny. Stosownie do art. 359 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, jeżeli wynika to z czynności prawnej, ustawy, orzeczenia sądu lub decyzji właściwego organu. Zgodnie zaś z § 2, jeżeli wysokość odsetek nie jest ustalona należą się odsetki ustawowe. W stanie prawnym obowiązującym do 31 grudnia 2015 kodeks cywilny stanowiąc o odsetkach posługiwał się pojęciem odsetek wynikających z czynności prawnych, odsetek ustawowych oraz odsetek za opóźnienie. W stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 2016 r. terminologia uległa zmianie. Zachowano kategorię odsetek wynikających z czynności prawnej, odsetek ustawowych, zaś w zakresie odsetek za opóźnienie ustawodawca operuje pojęciami odsetek za opóźnienie, odsetek ustawowych za opóźnienie oraz odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Zgodnie z treścią § 1 pkt 10 załącznika nr 2 do Zarządzenia Prezydenta (...) nr 1 z 1.04.2015 r. w przypadku opóźnienia się z opłatami czesnego, student zobowiązany był do zapłaty odsetek za każdy dzień zwłoki w wysokości 0,065 %, jednak nie wyższego niż najwyższa dopuszczalna stopa odsetek przewidziana w ustawie – Kodeks Cywilny /karta 14 v/.

Stosownie do stanu prawnego obowiązującego przed 1 stycznia 2016 r. art. 481 § 1 kc stanowił, że w razie opóźnienia się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzycielowi należą się odsetki za czas opóźnienia. Paragraf 2 stanowi zaś, że jeśli kwota odsetek nie była z góry ustalona należą się odsetki ustawowe, które w 2015 roku wynosiły 8 %. Od 1 stycznia 2016 r. stosownie do art. 481 § 2 kc, jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie nie była ustalona należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie odpowiadającej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych, tj. w kwocie 7%. Zgodnie z § 2(1) maksymalna kwota odsetek za opóźnienie nie może przekraczać dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, tj. 14 % w skali roku. Stosownie do treści art. 56 ustawy z 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Poz. 1830), do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Stosownie do dyspozycji art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Tożsame stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie III CZP 32/90, w której wskazał, iż „Jeżeli po powstaniu zaległości strony nie doliczyły do dłużnej sumy zaległych odsetek umownych, to od odsetek tych można żądać odsetek ustawowych (publ. M.Prawn. z 1996 r. nr 11 poz. 429).

Powód żądając zasądzenia świadczenia wymieniając składowe wskazanej kwoty posługuje się zwrotem odsetki umowne. Należy przyjąć, że za taką podstawę uznaje § 4 umowy o świadczenie usług edukacyjnych. Stosownie do jego treści, w przypadku niedotrzymania terminu płatności, student zobowiązuje się do zapłaty odsetek za opóźnienie, naliczanych od dnia następnego po dacie wymagalności, w kwocie określonej w zarządzeniu prezydenta uczelni. Stosownie zaś do załącznika nr 2 do zarządzenia Prezydenta (...) nr 1 z 1.04.2015 r., w przypadku wystąpienia opóźnienia student płaci odsetki za każdy dzień zwłoki w wysokości 0,065%, jednak nie więcej niż najwyższa dopuszczalna stopa odsetek przewidziana w ustawie – Kodeks Cywilny.

W ocenie Sądu żądanie zapłaty skapitalizowanych odsetek w wysokości 334,14 zł nie zasługuje na uwzględnienie z tego względu, że brak jest podstawy prawnej do ich naliczenia w tej wysokości w świetle cytowanego wyżej art. 359 § 2 k.c. Ich wysokość nie wynika z treści łączącej strony umowy.

Kwestia jednostronnego ustalania zakresu obowiązków kontrahenta przez stronę stosunku zobowiązaniowego rodzi wątpliwości z punktu widzenia klauzul niedozwolonych. Zgodnie z art. 385(1) kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przez klauzulę niedozwoloną należy więc rozumieć taką sytuację, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję krzywdzi drugą stronę stosunku zobowiązaniowego.

Należy podzielić stanowisko, że w zakresie umowy zawieranej z uczelnią wyższą student występuje w charakterze konsumenta. Polski kodeks cywilny w art. 22(1) stanowi, że za konsumenta uznaje się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zarobkową. W sytuacji zawierania umowy o świadczenie usług edukacyjnych w takim też charakterze występuje student względem uczelni.

W orzecznictwie wskazuje się, że stosunek łączący studenta ze szkołą wyższą ma charakter cywilnoprawny, i powinien być poddany ocenie z punktu widzenia przepisów o niedozwolonych klauzulach umownych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, VI Aca 654/08).

Zważywszy na fakt, że w przedmiotowej sprawie powód – uczelnia wyższa zastrzega sobie prawo do jednostronnego ustalania odsetek za opóźnienie, rozwiązanie takie może być postrzegane jako niedozwolone postanowienie umowne. Umowy o świadczenie usług edukacyjnych ze względu na swoją powszechność w rzeczywistości mają charakter umów adhezyjnych. Studenci nie mają możliwości negocjowania zaoferowanych warunków, a ich wola ogranicza się do akceptacji całości zaproponowanych warunków, bądź ich odrzucenia.

Dla uznania danego postanowienia za klauzulę abuzywną niezbędne jest ustalenie, że dane postanowienie kształtuje prawa i obowiązki drugiej strony w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Pojęcie dobrych obyczajów nie jest zdefiniowane ustawowo. Można przez nie rozumieć reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można też uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania (por. T. Szanciło, Glosa do uchwały SN z dnia 13 stycznia 2011 r., III CZP 119/10, LEX). Należy uznać, że postanowienie zgodnie z którym, to wierzyciel sam ustala wysokość odsetek, które następnie otrzyma z tytułu opóźnienia narusza standardy moralności. Należy uznać, że taka treść postanowienia umownego rażąco narusza interesy konsumenta, ponieważ uzależnia zakres ponoszonych przez niego obowiązków od stanowiska drugiej strony.

W ocenie sądu § 4 umowy ma charakter niedozwolonego postanowienia umownego (tak też, co do podobnego postanowienia wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 1 marca 2007r., XVII AmC 12/06).

Należy jednak zaznaczyć, iż nawet pomijając kwestię abuzywności takiego postanowienia, taki zapis należy uznać za wysoce nieprecyzyjny. Oczywiście jest również, iż w dacie tak zawarcia jak i ustania stosunku zobowiązaniowego pomiędzy powodem a pozwanym przepis art. 481 kc per se nie przewidywał odsetek maksymalnych za opóźnienie. W takim zaś przypadku, zgodnie z wówczas ugruntowanymi poglądami tak doktryny jak i judykatury należało ocenić zastrzeżone odsetki umowne w świetle art. 58 kc i treści art. 359 § 2¹ kc wskazującym i zarazem definiującym pojęcie odsetek maksymalnych w rozumieniu ww przepisu. Niemniej treść art. 481 kc nie definiowała odsetek maksymalnych za opóźnienie. Tymczasem w myśl zarządzenia Prezydenta powoda odsetki za każdy dzień zwłoki (nie opóźnienia) wyrażone były w wartości przewyższającej odsetki maksymalne kapitałowe i wynosiły 0,065 %, a ograniczone były wyłącznie poprzez najwyższą dopuszczalną stopę odsetek przewidzianych w ustawie. W sytuacji zaś, w ocenie Sadu orzekającego, gdy wysokość odsetek umownych jest ustalana w inny sposób niż postanowienia umowy (wzorzec umowny), te winny być wskazane w sposób precyzyjny poprzez ujednoczoną nomenklaturę przyjętą w kodeksie cywilnym ewentualnie poprzez odwołanie do konkretnego przepisu ustawy, który z woli stron ma zastosowanie w

sprawie, czego w niniejszym przypadku zabrakło. Abstrahując od braku przepisu ustawy o „najwyższej dopuszczalnej stopie odsetek przewidzianej w ustawie – Kodeks Cywilny” – przepis dotyczący maksymalnych odsetek kapitałowych tj. art. 359 § 2¹ kc jasno stanowił nie o „najwyższej dopuszczalnej stopie odsetek” a wyłącznie o „maksymalnych odsetkach” i to w dodatku kapitałowych (tych należnych wierzycielowi od dłużnika do daty wymagalności roszczenia), a nie za opóźnienie, dodatkowo w niniejszej sprawie naliczanych nie za każdy dzień opóźnienia, lecz za każdy dzień zwłoki dłużnika (kwalifikowane, zawinione opóźnienie), co czyni ww zarządzenie wewnątrznie sprzecznym. Dodatkowo przepis art. 481 kc nie przewidywał, jak analogiczne postanowienie art. 359 § 2¹ kc, iż w przypadku zastrzeżenia odsetek ustawowych za opóźnienie w wysokości przewyższającej odsetki maksymalne za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne. Powód jako profesjonalista w kontaktach z konsumentami winien wykazać się precyzją w formułowaniu obowiązków stron w sposób jednoznaczny, czego nie poczynił. A skoro w umowie brak jest określonej wysokości odsetek umownych („najwyższej dopuszczalnej stopie odsetek”), a te określone są w wysokości wyższej niż maksymalne odsetki kapitałowe - zapis ten ocenić należy w trybie art. 58 kc, co w świetle art. 58 § 3 kc wskazuje, iż w zakresie odsetek umownych postanowienie jest nieważne, zaś w pozostałym zakresie ww umowa wiąże strony.

Tym samym w ocenie Sądu, zwrotowi podlega wyłącznie kwota nieuiszczonego czesnego, tj. 1290 złotych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w rozumieniu art. 481 k.c. od dnia 8 września 2017 roku, zaś w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Sąd przyjął za miarodajną datę dla obliczenia początku biegu odsetek dzień wniesienia pozwu do Sądu, o co zresztą wnosił powód.

W przedmiocie rozłożenia zasądzonej kwoty na raty sąd zastosował art. 320 kpc. Stosownie do jego treści w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może rozłożyć zasądzone świadczenie na raty. W ocenie sądu w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z takimi okolicznościami. Pozwany jest osobą młodą, pozostającą na utrzymaniu rodziców, nieposiadającą stałych źródeł dochodów. W chwili orzekania kontynuował naukę, studiując fizjoterapię w R.. Zważywszy na te okoliczności w ocenie sądu konieczność jednorazowego uregulowania całej należności stanowiłoby nadmierne obciążenie dla pozwanego. Pozwany na rozprawie 27 lutego 2018 r. wyraził gotowość uregulowania zasądzonej kwoty w miesięcznych ratach opiewających na kwotę 150 zł, zaś pełnomocnik powoda wyraził zgodę na rozłożenie ewentualnie zasądzonej kwoty na raty.

Co do kosztów, sąd postanowił o ich wzajemnym zniesieniu między stronami. Zgodnie z art. 108 § 1 kpc sąd rozstrzyga o kosztach sądowych w każdym orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji. Stosownie zaś do zasady ogólnej wyrażonej w art. 98 kpc strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia jego praw. Art. 100 pozwala sądowi na wzajemne zniesienie kosztów między stronami w razie częściowego uwzględnienia żądań. Zważywszy na fakt, że powód dochodził kwoty 1624,14 zł wraz z odsetkami, zaś sąd zasądził kwotę 1290 zł wraz z odsetkami, jego powództwo podlega oddaleniu w 21 %. Zważywszy na to sąd postanowił znieść wzajemne koszty między stronami.

Zważywszy na powyższe, sąd orzekł jak w sentencji.

01-05-2018 SSR Anna Wypych – Knieć

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć na adres powoda.

01-05-2018 SSR Anna Wypych – Knieć